

MERCÈ 2015

BARCELONA

PREGÓ DE LES FESTES

Andreu Buenafuente

Saló de Cent, 18 de setembre de 2015
Ajuntament de Barcelona

PREGÓ DE LES FESTES DE LA MERCÈ 2015

Andreu Buenafuente

Saló de Cent, 18 de setembre de 2015
Ajuntament de Barcelona

Excel·lentíssima senyora alcaldessa, il·lustríssims senyors regidors... Distingides autoritats... Perdoneu, jo no sóc gaire partidari d'aquests tractaments protocol·laris. Només n'hi ha un, que l'entenc: "distingides autoritats", perquè en general les distingim bastant fàcilment. Però per què les autoritats són excel·lentíssimes i il·lustríssimes i el públic no?

Si em permeteu, doncs, prefereixo començar amb un "bona tarda a tothom".

Em sento sincerament honorat per ser l'encarregat de fer el pregó de les festes de la Mercè d'enguany, i procuraré respondre a aquest encàrrec amb honestedat, amb tanta honestedat com em sigui possible. Per a mi no és solament un honor: és un deure, una obligació que em correspon en agraïment al que Barcelona m'ha donat. De seguida m'explicaré.

Primer que res, volia tranquil·litzar a tots aquells que havien previst l'apocalipsi a l'Ajuntament després de les últimes eleccions municipals. Jo, aquests dies, he vingut bastant per aquí, i la veritat és que m'he quedat molt més tranquil. Jo venia esgarriat, esperava trobar fogueres als passadissos o la sala de plens ocupada, gent traient foc per la boca, animals *sueltos*... Doncs no, entraves i veies gent normal treballant... Bé, almenys eren als seus llocs de treball... Se'ls veia fins i tot nets... Inclús alguns sense rastres! I diria que molts no eren ni família d'Ada Colau. Fins i tot m'ha semblat veure algú amb corbata, però no em feu gaire cas perquè potser dels nervis m'he confós.

Vaja que per això no heu de patir. Tot bé, tot com sempre. Només he trobat a faltar una cosa: el bust de Joan Carles de Borbó. Barcelona no ha tingut mai una relació gaire bona amb els borbons. Potser no va ajudar gaire el paper de Felip V. Encara avui dia ho "celebrem".

Barcelona ha tingut comtes durant molts anys, i també reis, i prínceps, i consellers... Però mai havia tingut una alcaldessa. I ara la té. I no només té una alcaldessa: té una alcaldessa Ada. Això sona com si tingués poders. I en té, però són una mica diferents: als contes, les *adas* converteixen una carabassa en un cotxe oficial, en canvi la nostra prefereix fer-ho al revés. No sé com li sortirà, però el poder que l'ha portat aquí no ha estat màgic ni de conte, sinó el dels vots dels barcelonins.

L'alcaldeessa Ada, amb la seva vareta, també ha decidit convertir per una estona un còmic en un pregoner. Una mica arriscat per part seva, però jo, què voleu que us digui, n'estic encantat. M'agrada pensar, sense que ells m'ho hagin demanat, que avui represento molts companys de l'ofici, còmics i humoristes que es guanyen les garrofes fent riure. "Ets molt valent", em deia alguna gent els dies previs, per haver acceptat fer aquest pregó en aquest moment. Digue-li "moment", digue-li "procés". Valent? No ho entenc. Valenta és la gent que intenta arribar a final de mes en una de les èpoques més convulses i dures que recordem. Sento decebre'ls, però jo no sóc valent. Jo tinc tots els defectes d'una persona normal. I, sabeu?, m'agrada tenir defectes. Jo tinc por, dubto, desconfio, pateixo i no me n'amago. Per què? Mira, sóc així. M'agrada ser un ciutadà normal amb una feina, això sí, extraordinària. Fantàstica. Jo faig riure.

A nosaltres, els còmics, ens toca intentar animar aquesta gran sala d'espera que és la vida i, de tant en tant, tocar una *miqueeta* el voraviu (i disculpeu perquè he dit "voraviu" en lloc de "collons", però un pregó de la Mercè és un pregó de la Mercè). Els còmics no representem ningú, sovint ni a nosaltres mateixos. I ha de ser així perquè en aquesta anarquia, en aquesta llibertat, és on hi ha bona part del sentit del nostre ofici. Només ens dediquem a fer-vos la vida més suportable. Si de vegades ho aconseguim i algú de vosaltres ens ho agraeix, ens sentim pagats. Si poguéssim pagar amb això les meves factures, no voldria ni cobrar. Però no crec que els bancs es conformin amb els meus sentiments. Ni amb els meus, ni amb els de ningú. Els bancs no són de sentiments, són més de *centimets*.

Jo miro de celebrar cada dia el privilegi de ser còmic però, com que sóc un insatisfet patològic (això ve de sèrie amb el fet de ser català), cada dia torno al setembre de 1992, que és quan vaig arribar a Barcelona des de Reus i ho tenia tot per fer. I, mireu, està bé ser així. D'aquesta manera penso que no em faig gran, que sempre estic començant i, sobretot, que Barcelona encara em sorprèn i m'estimula... El dia que això deixi de passar, aniré a viure a l'Empordà, que és on viuen molts dels que també estimen Barcelona. De dilluns a divendres al migdia. Després es queixen de les cues. Cony, doncs no marxis.

Jo estimo Barcelona. Per moltes raons. En diré una: perquè “estimar és un lloc”. Així ho diu en un poema el meu admirat Joan Margarit, que fa uns anys ocupava aquest lloc de pregoner de la Mercè. Diu així:

“Estimar és un lloc,
i sempre hi ha una cosa que m’ho desvela:
un terrat llunyà,
aquella estrada buida d’un director d’orquestra, només amb una rosa,
i els músics tocant sols.”

A Barcelona, els músics poden tocar sols i fer que l’orquestra la dirigeixi una rosa. En creativitat no ens guanya ningú. Barcelona té una capacitat de reinventar-se, de resistència, de mobilització i de caràcter que em té sorprès des que hi vaig arribar; i ara, 23 anys després, puc assegurar que me’n sento orgullós. Em sento orgullós de la meva Barcelona. De la d’abans i de la d’ara. Potser per tot el que Barcelona ha passat, el que ha patit i el que ha superat. Aquesta ciutat, i per tant els seus habitants, té en l’ADN jugar a primera línia, exigir molt al seu futur, però també preservar la justícia social. Una ciutat on es pot notar com la creativitat i l’art s’obren camí, malgrat els obstacles en forma d’IVA o de crisi o de boicots. Una ciutat que és un punt de trobada universal, un lloc on viu gent de més de 160 nacionalitats i si els ho preguntes, tots són de Barcelona. Tots són barcelonins (estic segur que a algun coreà del Raval ja li han dit “pixapins”). Barcelona és un paraigua universal que aixopluga botiguers, empresaris, estudiants, emprenedors, revolucionaris, empleats, desnonats, *top chefs*, *top mantas*, gent feliç, gent desgraciada... i que té la vocació d’evitar que la pluja del desencant els mulli, a cap d’ells. Això és difícilíssim, però aquest és el repte. Per això m’apassiona i m’enorgulleix Barcelona. Estic convençut que seguirà lluitant per ser una ciutat on valgui la pena viure i no només una postal bonica.

Barcelona és una paraula femenina, i no és perquè sí; Barcelona és dona. No ho dic jo, segur que ja ho ha dit alguna rumba. Barcelona és dona, és diverses dones a la vegada. És una dona jove, molt atractiva, atrevida, de les que prenen la iniciativa i són elles les que et demanen per sortir, que et posa *catxondo* i t’enamora, et sorprèn, et fa tornar boig i t’arrossega per racons que reuneixen totes les olors de la Mediterrània. Vaja, que et fa sentir com a l’anunci d’una cervesa. Però a la vegada, Barcelona és una dona sàvia, gran,

una dona experta que ho ha viscut tot, ho ha rigut tot i ho ha patit tot, i que malgrat que pensem que l'edat espatlla, ella és més llesta, molt més llesta del que ens pensem, i sap que hi ha moltes coses que s'han de millorar.

Quan jo vaig arribar a aquesta ciutat tenia 25 anys (jo, la ciutat en tenia més). Abans la coneixia poc. Hi havia vingut algun cop... Recordo que hi havia turistes, però no gaires... Ells et preguntaven les adreces. Ara els hi has de preguntar tu. Ara n'hi ha tants, que correm el perill d'oblidar com n'és d'impactant veure com s'emocionen els veïns de la Barceloneta quan et parlen de les seves tradicions. O quan comproves que encara hi ha més de cent famílies que són del barri Gòtic de tota la vida i que encara hi viuen, i que se senten d'allí.

Jo vaig arribar un mes després dels Jocs Olímpics (sempre arribo tard), i em vaig trobar una ciutat feliç. La gent feia cara de satisfacció pel carrer. Jo diria que no es posaven ni multes. Però em fa la impressió que a poc a poc es va anar estandarditzant, entristint una mica, fins arribar al moment actual en què sembla que estem tots molt empenyats. Menys quan juga el Barça. Aleshores se'ns passen tots els mals. Fins i tot quan xiulem l'himne ho fem contents. Després ens posen una sanció desmesurada i ens tornem a empenyar.

Barcelona em va acollir amb els braços oberts. "No t'entendran", em deien els pessimistes. "Tens accent de Tarragona". Es van equivocar, un altre cop. Primer, el meu accent no és de Tarragona, és de Reus. I en segon lloc... a Barcelona això no importa. Avui, en aquesta ciutat es pot sentir parlar en 277 idiomes diferents (espero que no tots alhora). Si un d'ells és el reusenc, no passa res. Aquí mai no ha importat com parlaves, sinó què deies. Espero que això no canviï mai.

Aquí he rigut, he treballat, he fet veure que treballava, he estimat i m'he sentit estimat. Aquí he tingut una filla. Ara hi ha una barcelonina més que es diu Joana i que voldria que també se sentís orgullosa de la seva ciutat. I com m'agradaria que fos la ciutat que es trobarà la meva filla? Segurament dependrà de l'una i de l'altra, com sempre ha passat aquí: Barcelona ha estat el que els barcelonins han volgut que fos.

A mi m'agradaria que la Barcelona de la Joana fos una Barcelona més justa, més oberta, més atrevida, més provocadora... més trenca-dora, més incorrecta... més acollidora, més respectuosa... però més eclèctica, més fresca, més espontània... menys atabalada, menys encarcerada, menys autocomplaent... més ambiciosa però més raonable... més inconformista però més tolerant... Sabeu què? Més divertida. Que no es prengué tan seriosament les coses, ni tampoc a si mateixa. I si algú pot ser així, és Barcelona.

Sí, hem de procurar divertir-nos més, estar més contents. Pot ser que el debat identitari ens estigui traient el sentit de l'humor? És molt important, d'acord, però trobo que estem com enfadats, no? A veure si d'aquí a dues o tres setmanes serem independents i ningú voldrà parlar amb nosaltres de la ràbia que farem. Mirem-ho, això. Igual hauríem de fer una estructura d'estat de l'humor. Del bon humor.

Perquè la setmana que ve hi ha eleccions, ho dic per qui no ho sapiga. Són eleccions catalanes, encara que ara estem en el tema de posar un cognom a les eleccions... Un adjectiu al darrere... Que si plebiscitàries, que si parlamentàries, que si autonòmiques... La gràcia, com sempre passa en democràcia, serà que l'adjectiu el triarà la gent, i el sabrem quan coneguem el resultat. Per molt que ara es vulgui dir, la gent votarà el que li doni la gana.

No hi ha res més aclaridor que la gent votant. Per exemple. No puc entendre quin problema hi ha que Catalunya pugui votar per dir què vol que sigui Catalunya. És clar que tenim el dret a decidir. I el de decidir que no, i fins i tot el de no decidir. Tenim el dret a fer el que ens roti. I també tenim el dret (i l'obligació) de no fer sentir malament a ningú per discrepar. La democràcia és això, no? La setmana que ve triarem uns representants que hauran de servir l'encàrrec que els farem; del que es tracta, ara i sempre, és que no s'oblidin que seran ells els que estaran al servei del poble i no al revés.

De tota manera, jo no vull fer un discurs polític; mai he protagonitzat cap acte polític, i avui tampoc ho faré. Mireu, jo tinc un problema amb la política: m'interessa, però no me la crec perquè sempre em decep. Si no la segueixo de prop crec que em fotran el pèl; si la segueixo de prop, també. M'encantaria canviar d'opinió. De fet, ho espero cada dia. Diuen: "Home, no es pot generalitzar: hi ha polítics molt bons". Sí, és cert. Van tots en el mateix cotxe.

Als polítics no me'ls creia quan deien que tot anava bé, ni quan deien que ens moríem tots, ni quan ens prometen el paradís. Jo només crec en ma mare, en els meus pares que van sobreviure a una postguerra i, com tota la seva generació, es van trencar les banyes per deixar-nos un món una mica millor. Ara ens toca a nosaltres, i molts cops em pregunto si sabem estar a l'alçada de tots aquells esforços i anhels. Què en farem de tota aquesta herència emocional?

Que tinguem sort.

Sort i sentit comú. El menys comú dels sentits.

De tota manera, el que ara toca és la festa. Si hem quedat que hem de ser més divertits, hem de començar per deixar-nos de pregons llargs i començar a *disfrutar*, des d'ara mateix i fins al piromusical, passant per la missa major... aquells que ho desitgin. Amb tots els respectes, jo igual me la salto. No recordo la darrera vegada que vaig anar a missa: crec que Judes encara era bo i la feien en blanc i negre. La Mercè no m'ho tindrà en compte; ella es d'origen diví. Jo, com ja els he dit, sóc còmic. Pel meu ofici, he de fer exactament el contrari del que s'espera de mi. L'he de cagar molt. Quan més la cago, més gràcia fa.

Per tant, espero haver-la cagat avui a gust de tothom.

Feu el favor de viure la festa major. Feu el favor de riure. Passi el que passi (i poden passar moltes coses), ningú ens traurà el dret i l'obligació de passar-nos-ho bé.

Bona festa major.

Andreu Buenafuente

© del text, Andreu Buenafuente
© de l'edició, Ajuntament de Barcelona
Edició: Ajuntament de Barcelona
Cartell de la Mercè 2015: Sean Scully

Ajuntament
de Barcelona